

„Minden forrásom belőled fakad!” (Zsolt.87,7)

„Az Eucharisztia az Egyház legnagyobb felelőssége. Az Egyház sok mindenért tartozik felelősséggel a történelemben: a tiszta tanításért, az emberért, a kultúráért, művészeti értékekért, de mindez nem mérhető ahhoz a felelősséghez, amit a Megváltó teste és vére, megváltásának váltságdíja iránt visel.” (Raniero Cantalamessa)

1. Az Eucharisztia – mondja IV. Orbán pápa – az a titokzatos lepel, mely az ég és föld Urát takarja, mely az Istenembert közelebb hozza a föld lakóihoz és az ő jelenléte által a mi üdvösségünkért felidézi és fenntartja a megemlékezést az ő életéről és haláláról. Az Eucharisztia számunkra az isteni szeretetnek élő, de titokkal teljes emlékjele és egyúttal egybefoglalása Krisztus megváltói szeretetének, mely az idők végéig tart. Az Eucharisztia a kegyelmek forrása és az erőt adó forrás a gyöngye, de felfelé törekvő emberiség számára, mert nem csupán Isten kegyességének valamely jelét foglalja magában, hanem magát az Isten Fiát adja nekünk, mint ételt és italt. (Szunyogh Xavér dr. O.S.B.: *Az Eucharisztia tisztelete*¹)

2. Minden élőlény táplálékra szorul. Mégpedig olyanra, amelyik megfelel annak az életnek, amelyet fenn kell tartania. Az ember élete hármassal: testi, szellemi, lelki; tehát táplálékának is hármassal kell lennie. „Ha a földön a mennyország polgárai laknak, hát a kenyeret is a mennyből kell nyerniük.” (Szent Bonaventura.) Amint a test elsovad táplálék nélkül, éppúgy elsovadna a lélek is. És mert Krisztus Urunk világosan hirdette, hogy „ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek” (Jn.6,54), azért írja elő az Egyház, hogy legalább egyszer egy évben – húsvét táján – minden híve vegye magához ezt a lelki táplálékot. (Tóth Tihamér dr.: *Oltáriszentség a hit diadala*²)

3. Íme, az Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük (Jel 21,3). Figyelmeztet minket a Szentírás nagy kötelességünkre, mellyel az Úrnak tartozunk. Ugyanis az Úr Jézusnak a köztünk való kedves tartózkodása a legmélyebb tiszteletet s őszinte, lelkes szeretetünket követeli meg. Nem állhatunk meg érzéketlenül, közömbösen e nagy titok előtt, hanem imádó hódolattal s kitörő szeretettel kell e hitet vallani, hogy Jézus itt van s mi vele szemben állunk s főleg két nagy kötelességünket kell felismernünk: az egyik az, hogy mily tisztelettel kell az Oltáriszentségben jelenlevő Úr Jézussal szemben viseltetnünk, a másik az, hogy ha igazán „hatásosan” imádkozni akarunk, akkor végezzük imáinkat, imádásunkat, esedezésünket, engesztelésünket a szentségi Krisztussal egyesülve.

Nagy tisztelettel kell lennünk az Oltáriszentség, sőt az oltár s a templom iránt is, hol Krisztus Urunk jelen van, mert a legeslegszentebb a földön mégis csak az Oltáriszentség. A legszentebb hely a földön az, hol az Úr Jézus most van jelen. Jelen volt a betlehemi barlangban, jelen volt Jeruzsálemben, a Gecemáni kertben s a Golgotán, most pedig ott van jelen, hol az Oltáriszentség van.

Mert mi is az ember az Istennel, az Isten végtelenségével, örökkévalóságával, s hatalmával szemben? Összehasonlíthatjuk-e ezt a kettőt anélkül, hogy meg ne rettenjünk az örvény láttára, mely az Isten fölsége s az ember semmisége közt nyílik? Van-e hát számunkra mégis mód, hogy Istent megközelítsük, van-e út, melyen hozzá juthatunk?

Én vagyok az út, az igazság és az élet... a mi édes Jézusunkkal megyünk Isten felé, vele lépünk trónja elé; nem mi magunk, de ő meg mi. Neki, az Isten Fiának van joga ehhez – joga van Istenhez lépni, de ha én vele vagyok – ha hozzá tartozom, akkor nekem is lesz Istenhez férközésem. Jézus odalép az Atyához, mert természet szerint, öröktől fogva az Atyától való; én pedig s mindenki, ki Jézussal tart, azért lépek s jutok Istenhez, mert Jézussal megyek ..., Ő általa Ővele, s Őbenne... Jézus mondja: *Atyám* s mi is mondjuk: *Atyánk, Miatyánk*

¹ Az idézett szöveg teljes terjedelme megtalálható: Bangha Béla S. J. (össz.) *Az Eucharisztia – Az Oltáriszentség tanának hittani és erkölcsi tartalma*, 133-147. oldal Korda Rt., Budapest, 1938.

² Bangha Béla S. J. (össz.) *Az Eucharisztia – Az Oltáriszentség tanának hittani és erkölcsi tartalma*, 6- 14. oldal Korda Rt., Budapest, 1938.

Ó, mily tisztelettel s szent félelemmel kell tehát föltekintenünk az Oltáriszentségre, s mily bizalommal és vágygal kell jelen lennünk a szentmisén, mint akik ott Krisztussal mutatják be azt, ami az Istennek egyedül tetszik széles e világon, az Isten Fiát. Krisztus van itt, – itt köztünk; ő van itt, valósággal. Itt az Oltáriszentségben imádkozik, ad hálát, engesztel; itt a szentmisében áldozza föl magát, s mondja: „Gyönyörűségem az emberek fiaival lenni” (Péld.8,31). Jézus az Oltáriszentségben a mi gyönyörűségünk; legyünk hát mi is az ő gyönyörűsége. (*Prohászka Ottokár: Az Oltáriszentség*³)

4. „Veletek vagyok minden nap a világ végezetéig” (vö. *Mt 28,20*). A „kenyértörés” – ahogyan kezdetben nevezték az Eucharisziát – örökre az Egyház életének középpontjában van. Az idők folyamán Krisztus általa jeleníti meg halálának és föltámadásának misztériumát. Benne személyesen Őt kapjuk, „az égből alászállott élő kenyeret” (*Jn 6,51*), és Ővele nekünk adatott az örök élet záloga, melyben megízlelhetjük a mennyei Jeruzsálem örök lakomáját. „Az Eucharisztia az Egyház életének és küldetésének forrása és csúcsa”. Krisztus ugyanis nemcsak az Egyház történelmének, hanem az egész emberiség történelmének is a középpontja. Benne foglaltatik össze minden (vö. *Ef 1,10; Kol 1,15–20*)

Jézus azt mondta magáról, hogy Ő „a világ világossága” (*Jn 8,12*), és ezt életének két nagy eseménye, a színeváltozás és a föltámadás nyilvánvalóvá tette, mert bennük fölragyogott isteni dicsősége. Az Eucharisziában viszont Krisztus dicsősége el van fátyolozva. Az Oltáriszentség a legkiemelkedőbb módon „a hit misztériuma”. Mindazonáltal éppen teljes elrejtőzésének misztériumával teszi önmagát Krisztus a világosság misztériumává, mellyel a hívőt az isteni élet mélységeibe vezet be.

Emlékezzünk csak vissza, hogy az emmauszi tanítványok, miután az úr szavai megfelelően fölkészítették őket, az asztalnál, a „kenyértörés” egyszerű gesztusában ismerték fel Őt. A jelek csak akkor „beszélnek”, ha az értelem megvilágosult és a szív lángol. A misztérium a jelek által nyitja meg a hívők szemét.

Nagyon fontos, hogy a szentség egyetlen vonása se merüljön feledésbe. Az embert ugyanis mindig éri a kísértés, hogy az Eucharisziát a saját emberi dimenziói közé redukálja, holott valójában *az embernek kell kitárulnia a misztérium dimenziói előtt*. „Az Eucharisztia túlságosan nagy ajándék ahhoz, hogy csorbításokat és kétértelműségeket tűrhetne.”

Kétségtelen, hogy az Eucharisztia legszembetűnőbb dimenziója *a lakoma*. Az Eucharisztia nagycsütörtökön este a húsvéti vacsorán született, éppen ezért még a szerkezetében is hordozza a *közös étkezés* jellegét: „Vegyétek és egyétek..., majd vette a kelyhet..., nekik adta, mondván: igyatok belőle mindnyájan ...” (*Mt 26,26–27*). E szempont nagyon jól kifejezi a kommunió kapcsolatát, melyet Isten létre akar hozni velünk, s melyet nekünk egymás között meg kell valósítanunk.

Semmiképpen nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az eucharisztikus lakomának mélyeséges és elsődleges értelme *az áldozat*. Az Eucharisziában Krisztus újra megjeleníti számunkra *a Golgotán egyszer s mindenkiért bemutatott áldozatot*. Jóllehet az eucharisztikus lakomán a föltámadott Krisztus van jelen, magán hordozza szenvedésének jeleit, melynek „emlékezete” minden szentmise, miként a liturgia emlékeztet erre: „halálot hirdetjük, Urunk és hittel valljuk föltámadásodat...”. Ugyanakkor, miközben megjeleníti a múltat, az Eucharisztia a történelem vége, *Krisztus második eljövételének jövendője felé irányít* minket. Ez az „esztatologikus” szempont olyan magával ragadó erőt ad az Oltáriszentségnek, mely reménnyel tölti el a keresztény életet.

Én veletek vagyok minden nap...” (*Mt 28,20*) Az Eucharisziának mindezen dimenziói kapcsolódnak egy olyan szemponthoz, mely leginkább próbára teszi hitünket, és ez a „valóságos” *jelenlét misztériuma*. Az Egyház egész hagyományával összhangban mi hisszük, hogy az eucharisztikus színek alatt Jézus valóságosan jelen van. E jelenlétet – amint VI. Pál pápa érthetően magyarázta – nem azért mondjuk *valóságosnak*, hogy tagadjuk a többi jelenlét valós voltát, hanem hogy kiemeljük a szubsztanciális jelenlétet, melynek erejéből Krisztus, az Isten-Ember teljes valójában jelen van. Ezért a hit megköveteli tőlünk, hogy azzal a tudattal álljunk az Eucharisztia előtt, hogy Krisztus színe előtt állunk. Éppen a jelenléte ad a többi dimenzióknak – lakoma, a húsvét emlékezete, esztatologikus elővételezés – olyan jelentést, ami felülmúlja a

³ A Schütz Antal által szerkesztett, Prohászka Ottokár összegyűjtött műveit tartalmazó sorozatban, (Szent István Társulat, Budapest, 1929.) az „*Világosság a sötétségben*” című IX. kötetben jelent meg

puszta szimbolikát. Az Eucharisztia a jelenlét misztériuma, mely által a leginkább megvalósul Jézus ígérete, hogy velünk marad a világ végezetéig.

„*Maradjatok bennem és én tibennetek*” (Jn 15,4) 19. Az emmauszi tanítványok kérésére, hogy „velük” maradjon, Jézus egy sokkal nagyobb ajándékkal válaszolt: az Eucharisztia szentségével megtalálta annak módját, hogy „bennük maradjon”. Az Eucharisztia vétele azt jelenti, hogy mélységes közösségre lépünk Jézussal. „*Maradjatok bennem, és én tibennetek*” (Jn 15,4). E bensőséges és kölcsönös egymásban „maradás” bizonyos módon lehetővé teszi, hogy elővételezzük a mennyországot a földön. Vajon nem ez-e az ember legnagyobb óhaja? Nem ezt tűzte-e ki maga elé célként Isten, amikor üdvözítő tervét megvalósítja a történelemben? Ő oltotta az ember szívébe az Igéje utáni „éhséget” (vö. *ám 8,11*), azt az éhséget, amely csak akkor szűnik meg, amikor az ember teljes közösségre lép Ővele. A szentáldozás azért adatott nekünk, hogy „jóllakhassunk” Istennel itt a földön, beteljesedést várva az égben. (*Mane nobiscum Domine, II. János Pál pápa apostoli levele az Eucharisztia évéről*⁴)

5. Az eucharisztikus hit legfontosabb tartalma magának Istennek a misztériuma, a szentháromságos szeretet. Jézusnak Nikodémussal folytatott beszélgetésében találunk egy idevonatkozó megvilágosító kijelentést: „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ” (Jn 3,16-17). E szavak megmutatják Isten ajándékának legmélyebb gyökerét. Jézus az Eucharishtiában nem „valamit” ad, hanem önmagát adja; a tulajdon testét ajánlja föl és a tulajdon vérént ontja. Így ajándékozta saját létének teljességét, kinyilatkoztatva ennek a szeretetnek ősforrását. Ő az örök Fiú, akit az Atya odaadott értünk. Az evangéliumban azt is halljuk, hogy Jézus, miután az öt kenyér és két hal megszaportásával jóllakatta a sokaságot, azoknak, akik egészen a kafarnaumi zsinagógáig követték őt, mondja: „Az én Atyám adja nektek az igazi kenyeret az égből; Isten kenyere az, aki leszállott az égből és életet ad a világnak” (Jn 6,32-33), és a végén önmagát, a saját testét és vérént azonosítja ezzel a kenyérral: „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér, amelyet adok, a testem a világ életéért” (Jn 6,51). Jézus így az élet kenyérének nyilatkoztatja ki magát, akit az örök Atya ajándékoz az embereknek.

Az Eucharisztia alapításakor maga Jézus beszélt az Ő vére ontásán alapuló „új és örök szövetségről” (vö. Mt 26,28; Mk 14,24; Lk 22,20). Küldetésének e végső célja már nyilvános életének kezdetén nyilvánvaló volt. Amikor ugyanis a Jordán partján Keresztelő János látta a hozzá jövő Jézust, felkiáltott: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűnét” (Jn 1,29). Nem megrendítő hallanunk, hogy ugyanez a kifejezés minden szentmisében előfordul, amikor a pap áldozásra hívja a híveket: „Íme, az Isten báránya, íme, aki elveszi a világ bűneit. Boldogok, akiket meghív lakomájára Jézus, az Isten báránya”...de ó jaj Uram, „nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj...” (*Sacramentum Caritatis, XVI. Benedek pápa szinódus utáni apostoli buzdítása*⁵)

6. Ha teljes gazdagságában szeretnénk fölfedezni az Egyház és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatát, nem feledkezhetünk meg Máriáról, az Egyház Anyjáról és példaképéről. Mária ugyanis el tud vezetni minket a Legszentebb Szentséghez, mert mélységes kapcsolatban van vele. Amikor az Egyház példaképeként tekint Máriára, meghívást kap arra, hogy kövesse őt e szentséges misztériummal való kapcsolatában is.

Máriánál jobban senki sem segíthet és nem lehet jobb vezetőnk e magatartásban. Amikor megismételjük, amit Krisztus tett az utolsó vacsorán, teljesítve az ő „ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” parancsát, engedelmeskedünk Máriának is, aki arra biztat, hogy fenntartások nélkül engedelmeskedjünk az ő Fiának: „Tegyétek meg, amit mond nektek” (Jn 2,5). A kánai menyegzőn tanúsított anyai gondoskodásával mintha azt mondaná nekünk Mária: „Ne féljétek, biztatok Fiam szavában. Ő, aki képes volt borrá változtatni a vizet, ugyanúgy képes a kenyeret testévé, a bort vérvévé változtatni, Húsvétjának eleven emlékezetét hagyva e misztériumban híveire, hogy így legyen „az élet kenyere”.

Mária már az Eucharisztia alapítása előtt gyakorolta eucharisztikus hitét azzal, hogy följajánlotta szűzi méhét Isten Igéje megtestesüléséhez. Az Eucharisztia, miközben a szenvedésre és föltámadásra emlékeztet, folytatja a Megtestesülést. Mária az angyali üdvözlétkor a test és a vér fizikai valóságában is magába fogadta Isten

⁴ Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=27>

⁵ Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=225>

Fiát, elővételezve azt, ami bizonyos mértékben szentségileg minden hívőben megtörténik, aki a kenyér és a bor színében magához veszi az Úr testét és véré.

Mélységes analógia van ezért Máriának az angyal szavára kimondott *igenje* és az *Amen* között, amit minden hívő kimond, amikor magához veszi az Úr testét. Máriának azt kellett elhinnie, hogy akit méhében fog a „Szentlélek erejéből”, az Istennek a Fia (vö. *Lk 1,30-35*), nekünk azt kell hinnünk, hogy ugyanaz a Jézus, Isten Fia és Mária Fia, teljes isten-emberi valóságában jelen van a kenyér és a bor színe alatt.

„Boldog, aki hitt” (*Lk 1,45*): Mária a Megtestesülés misztériumában az Egyház eucharisztikus hitét is elővételezte. Amikor a látogatáskor méhében hordozta a megtestesült Igét” ”tabernákulummá”, a történelem első „tabernákulumává” lett, akiben Isten Fia – emberi szemek számára még láthatatlanul – elfogadta Erzsébet imádását, mintegy „kisugározva” a maga világosságát Mária szeméin és hangján keresztül. És Mária elragadtatott tekintete, mellyel szemléli az éppen megszületett Krisztust, s ahogyan karjába zárta őt, nem annak az elmondhatatlan szeretetnek a mintaképe-e, melynek minden szentáldozásunkat el kellene töltenie?

El tudjuk-e képzelni, mit érzett Mária, amikor Péter, János, Jakab és a többi apostol szájából hallotta az utolsó vacsora szavait: „Ez az én testem, mely értetek adatik” (*Lk 22,19*)? Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant a méhében! Az Eucharisztia vétele Mária számára azt jelentette, hogy újra magába fogadja azt a szívet, mely együtt dobogott az övével, és újra átélte, amit a Kereszt alatt tapasztalt.

Az Eucharisztia, mint Mária éneke, elsősorban dicséret és hálaadás. Amikor Mária fölkiáltott: „Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendezik az én lelkem az én üdvözítő Istenemben”, már a méhében hordozta Jézust. Dicséri az Atyát Jézus „által”, de dicséri „Jézusban” és „Jézussal együtt” is. Éppen ez az „eucharisztikus magatartás”.

Ha a *Magnificat* kifejezi Mária lelkületét, e lelkületnél semmi sem tud jobban segíteni nekünk az Eucharisztia Misztériumának megélésében. Azért kaptuk az Eucharisziát, hogy Máriához hasonlóan a mi egész életünk is *Magnificattá* váljon!

Az eucharisztikus misztérium – áldozat, jelenlét és emlékezet – *nem tűri a csonkításokat vagy eszközé silányítást*. A maga sértetlen egészében kell átélni ünneplésekor is, a Jézussal való bensőséges beszélgetésben a szentáldozás pillanataiban is, és a szentmisén kívüli szentségimádás bensőséges csendjében is. Akkor az Egyház szilárdan épül és kifejezi azt, ami valójában: egy, szent, katolikus és apostoli; Isten népe, temploma és családja; Krisztus teste és a Szentlélektől éltetett jegyese; az üdvösség egyetemes szentsége és hierarchikusan fölépített közösség.

Krisztus a testévé és vérévé változtatott kenyér és bor egyszerű színei alatt velünk járja az élet útjait mint erősségünk, útravalónk, és mindenki számára a remény tanúivá tesz bennünket. S ha e misztérium színe előtt az értelem megtapasztalja is a maga korlátait, a Szentlélek kegyelmével megvilágított szív meglátja, hogyan kell viselkednie, s hogyan kell elmerülnie az imáadásban és a határtalan szeretetben. (*Ecclesia de Eucharistia, II. János Pál pápa enciklikája az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról* ⁶)

7. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Istennel szemben

I. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Atyával szemben

Áldoztatás előtt a pap kezébe vesz egy ostyát, a hívek felé fordul és ezt mondja: „Íme, az Isten Báránya”. De bizvást mondhatná: „Íme, az egész mennyország!”

Mert mi a mennyország? Az Isten bírása.

Nos, hát halljátok az Úr szavait, melyekkel az Oltáriszentséget megígérte: „*Én tibennetek ...*” „*ti Énbennem ...*” „*én az Atyában*”. Mit jelent ez végeredményben? Azt a hihetetlen örömet, azt a hallatlan megtiszteltetést, amely után az ember mindig vágyott, de amelyet Krisztus nélkül soha el nem ért volna: „*Ti az Atyában*” és

⁶ Teljes terjedelemben itt olvasható: <http://uj.katolikus.hu/konyvtar.php?h=36>

az „*Atya tibennetek*”. Eddig csak a csábító kígyó mondotta az embernek: „Lesztek, mint az Isten” (Ter 3,5) – és nem volt igaz! Most Krisztus mondja: Egyek lesztek az Atyával – és ez már szent igaz!

Egyek lesztek, mert az Atya kenyerét eszitek. Mi az Oltáriszentség? A mennyország kenyere. „Kenyeret adtál mennyből nekik, melyben megvan minden gyönyörűség”. Kenyér! Hazai kenyér! Otthon sült, fehér kenyér! Bárhol idegenben vándoroljon a gyermek, ha hazai kenyérhez jut, otthon érzi magát: egy darab ez a kenyér a messi otthonból. Nos, az Eucharisztia egy darab az örök otthonból, egy darab a mennyből: aki eszi és magához veszi, eltelik a halhatatlanság erejével és illatával, az Atyánál érzi magát, közösségbe kerül a mennyei Atyával.

Ki nem látná, mennyire rászorulunk erre a közösségre? Mennyire rászorulunk arra az erős kötelékre, amely megint Istenhez láncolja az Istentől vakmerően elszakadt embert!

Van technikánk, mint a mesebeli varázsló ereje, van tudásunk, mint a tenger végtelen fővénye, – csak ... csak boldogságunk nincs! Erőnk fogytán, lelkünk sápadt, erkölcsünk vérszegény, tüdők zihál. S mindez miért? Mert az ember elfordította arcát a naptól, a mennyei Atyának éltető napjától. Mert az ember elfelejtette tisztelni az Istent.

És ki tanít meg minket erre újra? Az Oltáriszentségben helyettünk, értünk és velünk imádkozó Krisztus. Ő tanít meg az Atya előtt leomló, földre roskadó, megsemmisülő, lángolva-lobogó tiszteletre.

Mivel tartozik az ember az Istennek?

Tartozik dicsérettel. És ki dicsérhetné Istent méltóbb módon, mint maga az Istenfia?

Tartozik hálával. És ki által adhatnánk hálát méltóbb módon, mint az Istenfia által?

Tartozik engeszteléssel. És ki tudna esdőbben kiáltani irgalomért az égbe, mint az Istenfia?

Az út az Atya felé az Oltáriszentségen visz keresztül. Imádom az Atyát – e szentség által. Kérlelem az Atyát – e szentség által. Kérek az Atyától – e szentség által. Hálát mondok az Atyának – e szentség által. Valóban „Átala és Vele és Benne van neked, mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egyetemben minden tiszteleted és dicsőséged”. (A szentmise kánonjából.)

Valóban: az Oltáriszentség a szeretet köteléke az Atyával szemben.

II. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke a Fiúval szemben

De nem kevésbé az a Fiúval szemben sem! Hozzáfűz a szeretet, és hozzáfűz a szükség.

Az Istenfiához fűz a szeretet. Mikor a Nap már nem bír izzó tűzével, százezer kilométeres napfáklyák lángja lobban ki belőle; és mikor Krisztus Urunk nem bírt a Szívében izzó szeretet tűzével, az Oltáriszentség misztériuma lobbant elő belőle.

Ha a vasat tűzbe tesszük, pirosra izzik; ha a tűz erejét még erősebbre fokozzuk, a piros izzásból vakító fehérbe megy át. Így piroslik előttünk is Krisztusnak szeretetben égő Szíve, majd a piros izzásból átcsap a szeretet legnagyobb izzásába, fehérre változik: a fejünk fölött fénylő Ostyának fehér szeretetben izzó titkáva.

Olaszország egyik legjobb borát a föld alatt sistergő láva, szinte azt mondhatnók: a Föld égő szíve érleli a Vezúv oldalán. Különös nevet adtak az olaszok ennek a bornak. „Lacrima Christi”-nek nevezik, „Krisztus könnyé-nek.

Nos, ha a Föld égő szíve megérleli a „Lacrima Christi”-t, mit érlel akkor az Úr Jézus égő Szíve? A „Sanguis Christi”-t, Krisztus véré!

Ó, Istennek egyszülött Fia! Szerethetnél volna-e jobban minket, mint ahogy ebben a szentségben szerettél? Ott, ahol szeplőtelen szent tested érettünk adatik, szeplőkkel éktelenített emberekért! Ott, ahol tiszta, szent véred érettünk ontatik, bűnben fuldokló emberekért!

Micsoda szeretet-Niagara zuhog reánk az Oltáriszentségből!

Az elkáprázott lélek igézetével nézem ezt a fehér szent Ostyát, ezt a tüzes szent vért, és érzem, mint emel, hűz, vonz, ragad magához, mint fűzi lelkemet az Isten Fiához a szeretet.

De hozzá fűzi a szükség is. Legyen az a vad fa bármennyire elhanyagolt: ha nemes szemet oltunk bele, zamatos gyümölcsöt érlel ki magából. És legyen az a lélek bármennyire elhanyagolt: ha beléje helyezzük az Oltáriszentség nemes ojtását, örök életre szóló termést fog érlelni magából.

Krisztus szenvedése megszabadít a bűn hatalmától, Krisztus teste megszabadít a bűn vágától. Krisztus szenvedése megnyitja az utat az égbe, az ő teste könnyűvé teszi az utat az égbe. Krisztus szenvedése az értünk adott váltságdíj, testének vétele a váltságdíj osztogatása.

Aki sokat teszi ki magát a nap sugárzásának, annak fekete lesz a teste; aki sokat teszi ki magát az Eucharisztia sugárzásának, annak fehér lesz a lelke.

Fekete fölötted az ég? Ott a Krisztus fehér teste!

Nehéz az elhagyatott magányos életed? Ott a téged szerető Krisztus teste!

Keserűen kínozz az emberek részvégtelensége? Ott az érted önmagát feláldozó Krisztus teste!

Kavarog körülötted a kísértő bűn? Ott a büntelen Krisztus teste!

Poros és foltos és felhős a lelked? Ott a szeplőtelen Krisztus tiszta teste!

Csak élj velem! Csak vedd magadhoz! Csak mondd el, amit az Egyház mondhat a miséző pappal az áldozás után: „Tested, Urunk, mit magamhoz vettem, és véred, mit ittam, hassa át bensőmet; és add, hogy ne maradjon bennem a bűnnek semmi foltja”.

Igen, így váljék az Oltáriszentség a szeretet kötelékévé a Fiúval szemben.

III. Az Oltáriszentség a szeretet köteléke a Szentlélekkel szemben

És váljék azzá a Szentlélekkel szemben is! A Szentlélek a szépség Lelke és az erő Lelke, az Oltáriszentség pedig a szépség kiáradása és az erő forrása.

Az Oltáriszentség a szépség kiáradása. Ó, drága Jézus, milyen szép vagy Te itt, a fátyol alá rejtőzve! És milyen széppé teszed azt a lelket, amelyik Veled töltekezik! Éltető tüzet gyújtasz föl benne, a szeretet máglyatüzet, amely pernyévé éget minden polyvát, és aztán a felégetett, porhanyós földet teleszórod a legszebb magvakkal: liliom és róza és palma és illatos olajfa magvaival!

Éretlen, fanyar, kemény bogyók lógnak a szőlőtőkén; de ha rájuk süt a nap, ízes, zamatos, illatos fürtöt érlel belőlük. Éretlen, fanyar, kemény az ember lelke is; de ha reátűz az Oltáriszentség éltető napfénye, kedvessé, meleggé, széppé teszi azt.

A Szentlélek tűz, és Krisztus vére tűz.

A Szentlélek erő, és Krisztus vére erő.

A Szentlélek szeretet, és Krisztus vére szeretet: izzó, lobogó, önmagát átadó szeretet. A föld egyetlen igazi kincse, el nem halványodó gyémántja, ki nem hűlő napja: Krisztusnak értünk kiontott rubintos vércseppje. Vér, mely üdít! Vér, mely tisztít! Vér, mely szépít! Vér, mely éltet! Vér, mely az örök életre erősít!

És így az Oltáriszentség már nemcsak a szépség kiáradása, hanem erőnk forrása is.

Ó, mennyire rászorulunk erre az erőre! Mennyire érezzük nyomasztó súlyát emberi voltunknak! Hányszor harap húsunkba romlott ösztönök tágra tátott szája! Hányszor verítékezzünk vészes viharok küzdelmei között! És akkor fölfénylik fölöttünk a fehér Ostya fénye. És megcsendül fülünkbe a krisztusi biztatás: „Én vagyok az élet kenyere; aki énhozzám jön, nem fog éhezni, és aki énbennem hiszen, sohasem szomjúhozik” (Jn 6,35). Hányszor suhan reánk az elmúlás borongó mélabúja! Hányszor rázkódunk össze, mikor rendeket vág körülöttünk a halál kaszája! És ilyenkor felénk csendül az Ostyából a krisztusi ígéret szava: „Én vagyok az élő kenyér ... Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él” (Jn 6,51).

Fáradt vagy, kedvetlen és ingerült vagy? Menj áldozni és áldott béke csöndje ömlik el lelkeden, mihelyt fölfénylik fölötted a fehér Ostya titka.

Sötét gondok, fekete felhők nyomaszkodnak reád? Térdelj le az Oltáriszentség előtt és kisüt a vigasztalás éltető napja, mihelyt fölfénylik fölötted a fehér Ostya titka.

Kiábrándult, csalódott, összetört lelkekkel van teli a mai világ? Nem eshetünk kétségbe, míg fénylik fölöttünk a fehér Ostya titka.

Tragikus korszak szakadt reánk? Mindenfelé nyugtalan vívódás, és lázas vergődés? Nem vészett el jövőnk, míg fénylik fölöttünk a fehér Ostya titka.

Ó, áldott szent titok, mely Istenhez kötöd Istentől jövő és Istenhez tartó emberi lelkünket! Mily üres volna az élet – Nélküled! Mily céltalan a küszködés – Nélküled! Mily szeretetlen az emberiség – Nélküled! És mily gazdaggá, széppé és testvérivé válik Általad, ki összekötöd hívedet az Atyával, Fiúval és Szentlélekkel, de ezáltal egymás közt is összekötöd őket a szeretet kötelékével! (*A XXXIV. nemzetközi eucharisztikus kongresszus I. nyilvános ülésén, 1938. május 26-án tartott ünnepi beszéd*)